

Nr 327.

Av herr **Lindblom** m. fl., i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), m. m.*

Kungl. Maj:ts proposition nr 345 med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen m. m. torde i huvudsak kunna läggas till grund för riksdagens beslut i ämnet. Emellertid synas i vissa punkter erinringar kunna göras.

I fråga om åtgärder för beredande av lättnader i taxeringsnämndsordförandenas arbete föreslås bl. a., att avgivandet av de uppgifter, som skola lämnas av arbetsgivare m. m. till ledning vid annans taxering, skall ske tidigare än nu, eller den 31 januari i stället för den 15 februari. Det är dock synnerligen tvivelaktigt, huruvida någon nämnvärd vinst därigenom skulle uppstå i fråga om möjligheten för taxeringsnämndsordförandena att kunna tidigare påbörja arbetet. Såsom några kommunala myndigheter samt ett par länsföreningar av taxeringsnämndsordförande, vilka avstyrkt förslaget, anført, vore det icke av stort intresse att erhålla ifrågavarande uppgifter tidigare än deklARATIONERNA, då sorteringen av uppgifter och deklARATIONER BÄST SKEDDE SAMTIDIGT. Det är nödvändigt att jämföra uppgifterna med deklARATIONERNA, innan uppgifterna utsorteras.

Även om någon fördel kunde erhållas i fråga om taxeringsnämndsordförandenas arbetsmöjligheter, är denna uppenbarligen alltför ringa i jämförelse med de olägenheter, som en ändring av tiden för avgivande av ifrågavarande uppgifter skulle medföra för deklARATIONERNA. För många arbetsgivare skulle det vara svårt att kunna avlämna löneuppgifterna till den 31 januari. Särskilt för jordbrukarna, som i de flesta fall icke ha ordnad bokföring, skulle det falla sig mycket besvärligt att göra i ordning och insända dessa uppgifter en halv månad före deklARATIONENS avlämnande. Det är naturligtast och lämpligast, att uppgifterna beträffande lön och utdelning få avlämnas samtidigt med deklARATIONERNA. Man kan med skäl befara, att en ändring i bestämmelserna härutinnan skulle särskilt för den första tiden icke hava åsyftad verkan utan endast leda till trassel och besvär, icke minst för taxeringsmyndigheterna, och förnimmas som ett onödigt besvär för de skattskyldiga.

I det förut nämnda syftet att bereda lättnader för taxeringsnämndsordförandena föreslås också, att på landet viss längdföring skall överflyttas från ordförandena till häradskrivarna. Ordförandenas befattning med

förändret av inkomstlängden A skulle i huvudsak begränsas till införandet av vissa belopp, under det att uträkningen av det beskattningsbara beloppet m. m. skulle ankomma på häradskrivarna.

Vissa betänkligheter mot en sådan anordning uttalas, bl. a. av Sveriges häradskrivareförening, vilken erinrar om den stora arbetsanhopning till viss tid, som skulle bliva följden av häradskrivarnas befattning med längdföringen, och vidare svårigheten att erhålla lämplig arbetskraft. Föreningen har dock icke velat helt motsätta sig förslaget.

Några kommunala myndigheter, häradskrivare och taxeringsnämndsordförande avstyrka förslaget. I likhet med dessa hålla vi också före, att det vore lämpligast, att ordförandena fortfarande ansvarade för längdföringen. Den del därav, som enligt förslaget skulle överlämnas till häradskrivarna, torde utan större svårigheter fortfarande kunna utföras av ordförandena och kronoombuden, vilka ändå ha att införa de grundläggande uppgifterna.

I fråga om den lättnad i taxeringsnämndsordförandenas arbete, vilken är önskvärd, kan bl. a. erinras om den föreslagna anordningen med taxeringskonsulenter, vilka skola granska och föredraga de besvärligare deklARATIONERNA.

Då det emellertid synes skäligt, att ersättningen för arbetet i taxeringsnämnderna kunde något ökas utöver vad departementschefen föreslår, bör den ersättning av 8 öre pr skattskyldig, som skulle utgå till häradskrivare för deras befattning med längdföringen, i stället tillfalla ordförandena och, i den mån så befunnes skäligt, kronoombudet. Genom denna anordning behövde icke kostnaden för taxeringsarbetet öka utöver vad departementschefen föreslagit, men ersättningen för arbetet i taxeringsnämnderna bleve förbättrad.

Upprättandet av stommar till avdelning A av inkomstlängden torde dock lämpligen kunna utföras av häradskrivarna mot den av departementschefen föreslagna ersättningen.

Enligt propositionen skola länsprövningsnämndens ledamöter efter förslag av länsstyrelsen förordnas av Kungl. Maj:t för fyra år.

Det synes icke föreligga tillräckliga skäl att frångå den nuvarande anordningen i fråga om ledamöternas förordnande, nämligen att dessa utses av länsstyrelsen. De sakkunniga anföra som skäl häremot, att landskamreraren, som hos länsstyrelsen har att föredraga ärenden angående förordnande av ledamöter i prövningsnämnden, också har att i prövningsnämnden framställa yrkanden, till vilka nämnda ledamöter ha att taga ståndpunkt. De sakkunniga finna denna anordning mindre lämplig. Emellertid synes detta skäl, såsom också i något yttrande påpekats, icke vidare kunna göras gällande med den förändrade ställning i nämnden, som landskamreraren enligt förslaget skulle komma att intaga. Landskamreraren skall

nämligen vara nämndens opartiske ordförande och taxeringsintendenten övertaga de fiskaliska uppgifter, som förut åvilat landskamreraren. Länsstyrelsen torde på grund av sin personkännedom äga den största möjligheten att träffa ett riktigt val och bör därför alltfört utse ledamöter i länsprövningsnämnden, likaväl som den enligt förslaget skall utse ledamöter i fastighetsprövningsnämnden. Det torde ej finnas skäl att förfara olika i fråga om att utse ledamöter i de båda slagen av prövningsnämnder.

I fråga om ersättningen till ledamot i prövningsnämnd tillstyrker departementschefen, att denna höjes från nuvarande 12 kronor för dag, om vederbörande är bosatt å sammanträdesorten, och eljest 16 kronor för dag, till respektive 24 och 32 kronor för dag samt att resekostnads- och traktamentsersättning utgår enligt rese- och traktamentsklass I B i allmänna rese-reglementet.

Med hänsyn till det ökade ansvar och det mera omfattande arbete, som enligt förslaget kommer att åvila ledamöterna i prövningsnämnden, torde ersättningen böra tillmätas högre än den som för närvarande utgår. En fördubbling av det nuvarande arvodet är dock uppenbarligen att gå för långt. Det synes skäligt, att ersättningen till ledamot i prövningsnämnd bestämmes till 18 kronor för dag, om vederbörande är bosatt å sammanträdesorten, och eljest till 24 kronor för dag och att för resedagar resekostnadsersättning och traktamentsersättning utgår enligt klass II C i allmänna resereglementet.

På grund av det anförda få vi alltså yrka, att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 345 måtte besluta,

att uppgifter enligt 33 § och 42 § 3 mom. taxeringsförordningen, i senare fallet i vad de avse utdelning, skola vara avlämnade senast 15 februari under taxeringsåret,

att taxeringsnämndsordförandena fortfarande skola omhänderhava längdföringen och att för detta arbete skall utgå en ersättning av statsmedel med 8 öre för skattskyldig,

att ledamöter och suppleanter i länsprövningsnämnd skola utses av länsstyrelsen, och

att ersättningen till ledamot av prövningsnämnd och fastighetsprövningsnämnd bestämmes till 18 kronor för dag, om vederbörande är bosatt å sammanträdesorten, och eljest till 24 kronor för dag, samt att för resedagar resekostnads- och traktamentsersättning utgår enligt klass II C i allmänna resereglementet.

Stockholm den 26 oktober 1943.

E. A. Lindblom.

Emil Petersson.

Gust. Sundelin.